

ሰው ሆይ. . .

አንዱ ጓደኛዬ በልጅነቱ እናቱ የላከችውን ትቶ ሰዎች «የሞት መድኃኒት ነው» ያሉትን ለማግኘት ሲዟዟ መሸና ቤቱ ሲገባ እናቱ ተቆጥታ ለምን እንደ ዘገየ ስትጠይቀው ለእርሷ ጉዳይ ሲተጋ እንደ ዋለ በማብራራት «የሞት መድኃኒት» የተባለውን የጅብ ቆዳ ሰጣት። እናትየውም ተናድዳ አባቱ ሲመጣ ተናገረች። አባቱም የቻለውን ያህል ገርፎ ወደ መኝታ ተለማሩ። ነገር ግን ሌሊት ላይ የጅብ መንጋ ግቢውን ወርሮ አጥር ሲገነጥል አደረ። በዚህ የተበሳጨው አባት በጠራራ ሌሊት ተነሥቶ ልጁን ከተኛበት ቀስቅሶ ወዘወዘው።

ይህ ጓደኛዬ እናቱን አስደስታለሁ ብሎ ጣጣ መጣበት። ምክንያቱም ቤተሰቦቹን የሚያስደስታቸው ነገር ምን እንደሆነ ጠንቅቆ አለማወቁ ነው። በሚክያስ ዘመን የነበሩትም እስራኤላውያን እግዚአብሔርን ያስደሰቱ መስሏቸው ጌታን የሚያረካውን ነገር በመዘንጋታቸው እንዲህ እያለ ይመክራቸዋል።

«ሰው ሆይ፥ መልካሙን ነግሮሃል፤ እግዚአብሔርም ከአንተ ዘንድ የሚሻው ምንድር ነው? ፍርድን ታደርግ ዘንድ፥ ምሕረትንም ትወድድ ዘንድ፥ ከአምላክህም ጋር በትሕትና ትሄድ ዘንድ አይደለምን?» (ሚክ. 6:8)።

እኛም ዛሬ እግዚአብሔርን ያስደሰትን መስሎን እንዳናሳዝነው ቆም ብለን በፈቃዱ ውስጥ መኖራችንን እንፈትሽ።

1) ፍርድን እናደርጋለንን?

2) ምሕረትን እንወዳለንን?

3) በትሕትና እንጓዛለንን?

ማን ይፈራል ሞት?

ሞትን የማይፈራ አንድም ሰው አላየሁም። እኔም አንዱ ነበርኩ። ነኝ አላልኩም ነበርኩ እንጂ። ታዲያ በልጅነቴ የሦስተኛ ክፍል የሳይንስ አስተማሪዬ «ሰው ከሞተ በኋላ አፈር ነው የሚሆነው፤ ዕውቀትም ሆነ ከሞት ባሻገር ከመቃብር በስተቀር ሕልውና የለውም» ቢለኝ በጎዘን ሳለቅስ አደርኩ። ነገር ግን አድጌ ዕብራውያን 2:14-15 ላይ ያለው ቃል ቢገለጥልኝ በደስታ ፈነጠዝኩ፤ እንዲህ ይላል፡-

«እንግዲህ ልጆቼ በሥጋና በደም ስለሚካፈሉ፤ እርሱ ደግሞ በሞት ላይ ሥልጣን ያለውን በሞት እንዲሸር፤ ይኸውም ዲያብሎስ ነው፤ በሕይወታቸውም ሁሉ ስለ ሞት ፍርሃት በባርነት ይታሰሩ የነበሩትን ሁሉ ነጻ እንዲያወጣ፤ በሥጋና በደም እንዲሁ ተካፈሉ።»

የእኔ የዘር ዕንቁላል ባልወጣች እንዳላልኩ ሁሉ ይህ እውነት ሲበራረጅና ቢገለጥልኝ እየፈነጠዝሁ እንኳን ተወለድኩኝ፤ እንኳን ተፈጠርኩኝ አልኩ። ጌታ የሞትን መውጊያ ሰብሮ ከሞት እንዳዳነኝ ስረዳ ሞትን መፍራት አቆምኩ። ሞት እኔን ይፍራ እንጂ እኔማ ጌታን ይገዢ ምኑን እፈራዋለሁ። በተለያየ ሁኔታ ውስጥ ስናልፍ ሞትን ማስፈራሪያ አድርጎ እምነታችንን ሊነጥቅ ጠላት ቢጋደልም፤ እኛ ግን ያመንነውን እናውቃለንና በሞት ፍርሃት አንሸነገልም። ጌታን አውቀናል ብለን አሁንም በፍርሃት ያለን ብንኖር እምነታችንን እንፈትሽ። ሆኖም ግን ሥጋዊ ሞትን አሜን ብለው በፈገግታ የተቀበሉ ጥቂት ናቸውና፤ ጌታ ኢየሱስም እንኳ የደም ላብ አልቦታልና ጥራዝ ነጠቅ ስሜታውያን እንዳንሆን እንጠንቀቅ። ሞት አስፈሪ ነው፤ ነገር ግን በክርስቶስ ድል ተነሥቷልና አንፈራውም። እዚህ ምድር ላይ የለመድናቸውና የምናውቃቸው ነገሮች ስለሚቀሩ ትዝታው ፊታችንን ያጨፈግገው ይሆናል፤ ነገር ግን ይህ ለሌሎች ያለንን ፍቅር መግለጫ እንጂ ሞትን ፈርተን አይደለም።

ንጉሥ ባሪያን ወድዶ

ፍቅር ያለ ነው። ነገር ግን አንዳንዴ ከተለመደው ወጣ ያለ የፍቅር ጥምረት ሲኖር ጎብረተሰቡ ግር ይሰኛል። በአንድ ወቅት አንድ ንጉሥ አንዲት ባሪያን ወደደ። ታዲያ በሠራዊት ታጅቦ ወጥ የምትቀቅልበት ኩሽና ቢገባ ደንብራ ግራ እንደምትጋባ አያጠራጥርም። ንጉሡም እውነተኛ ፍቅሩን ለመግለጽ ዘዴ ቀየሰ። ምክንያቱም ንጉሥነቱን ተገን አድርጎ ፍቅሩን ቢገልጽላት፤ ንጉሥ ነውና ባትፈልግም እንኳ ወደ ትዳር ትገባ ይሆናል። እውነተኛ ፍቅር የሚኖረው ደግሞ አንዱ አንዱን መቀበል፤ እንዲሁም አንዱ አንዱን መቀበል ስትችል ነው። ስለዚህ ንጉሥ እውነተኛ ፍቅሩን ለመግለጽ ከባሪያዎች እንደ አንዱ ሆኖ ወደ ወጥ ቤት ገባ። አብሯት እየሠራም ፍቅሩን ገለጸላት።

ጌታ ኢየሱስም ያደረገው ይህንኑ ነው። ሰዎችን በመውደዱ ከላይ ሆኖ እወዳችኋለሁ ቢል ተጠራጣሪውና እልክኛው የሰው ልብ ወለም ዘለም ማለቱን ስለማይተው ሰው ሆኖ በምድር ተመላለሶ እንደ እኛ ኖሮ በመስቀል ላይ የሥቃይ ሞት ሞቶ ፍቅሩን ገለጸልን። ኃጢአተኞችና ጠላቶች ሆነን ሳለን፤ እርሱ ግን ወደደን። እስኪ ዛሬ የጌታን ፍቅር እያሰብን እያመለገንነው፤ እየባረክነው እንዋል። ሮሜ 5:8 ላይ እንዲህ ይላል፡-

«...ነገር ግን ገና ኃጢአተኞች ሳለን ክርስቶስ ስለ እኛ ሞቶአልና እግዚአብሔር ለእኛ ያለውን የራሱን ፍቅር ያሳያል።»

መዝሙር - ኦ ክብር ክብር ክብር

ክብር ሃሌ ሉያ

ከይሁዳ ነገድ ለሆነው አንበሳ ለሌለው አምሳያ

ልበል ላመስግነው ከአንጅቴ

ውለታው ስለበዛ የመድኃኒቱ።

የቤት ኪራይ የማትከፍለው ደባል

ተከራይቼ በምኖርበት ቤት አብራኝ የምትኖር ትንሽ አይጥ ነበረች። የቤት ኪራይ የምከፍለው እኔ ነኝ፤ እርሷ ግን እንዳሻት ትምነሽነሽበታለች። አንዳንድ ቀን ማታ ቤት ስገባ ቆሎ ቢጤ እበትንላታለሁ። እርሷም ይህንኑ አውቃ ቤት ገብቼ መዝሙር ስከፍት መምጣቴን ስለምትረዳ የለመደችውን ቆሎ ቢጤ ለመለቃቀም ከጉድጓዱ ብቅ ትላለች። ነገር ግን ወዳጅነታችንን የሚያሻክር አንድ ጉዳይ ተከሰተ። ከአገር ወደ አገር ስንዝ ይገጠው የምሄደውን ልብስ (Sleeping bag) ሁለት ቦታ ቦጪቀችብኝ። ከዚያን ቀን ጀምሮ ልገድላት ወሰንኩ። ወጥመድ አዘጋጅቼ የለመደችውን ቆሎም በተን አድርጌ ስጠባበቃት መጣች። ነገር ግን ወጥመዱ ጠባቃ ሆኖ ኖሮ አልያዛትም፤ እርሷም እየተመላለሰች መለቃቀሟን ተያያዘችው። አንድ ይዛ ወደ ጉድጓዱ ታፈተልከና አጣጥማ ስትጨርስ ተመልሳ ትመጣለች። የእኔም ሥራ ዙር መቁጠር ሆነ። በዘጠነኛው ላይ ግን አልቀናትም፤ ወጥመዱ ያዛት። እኔም ርኅራኄዬ አልቆ ኖሮ ፊቴን አዞርኩ።

ሰይጣንም ዕቅዱ እንዲህ ነው። የእርሱን መንግሥት እስካላናጋን ድረስ ወዳጆቹ ያደርገናል። ስናስጨንቀው ግን የሞት መጥሪያ «ጥራጥሬ»ና ወጥመዱን አዘጋጅቶ ይጠብቀናል። ስለዚህ ዛሬ እስኪ እንንቃና የገባንበት ወጥመድ ካለ እናምልጥ፤ በተለያዩ ነገር ከተያዝንበት የጠላት ክልልም እናፈትልክ። ለዚህ ጥሩ ምሳሌ የሚሆነን ሳምሶን ነው። ጠላት ክልል ገብቶ ወፍጮ ፈጪታ ከመሆን ቀድሞ ሮጦ ማምለጥ ይሻላል። እስኪ መጽሐፈ መሳፍንት 16:1-31 አንብባችሁ ጌታ የሚናገራችሁን በተግባር አውሉት።

«... እግዚአብሔር አምላክ ሆይ፥ እባክህ፥ አስበኝ፤ አምላክ ሆይ፥

ይህን አንድ ጊዜ ብቻ፥ እባክህ፥ አበርታኝ ብሎ እግዚአብሔርን ጠራ. . .»

መዝሙር - አንድ ጊዜ አስበኝ ብዬ

መልካሚቱን እጅህን አስተውዬ

እጅይ የምልበት ዘመን ደረሰና

እኔም በጠላቴ ራስ ላይ ቆምኩኝና

አመልካለሁ ዛሬም እንደገና እንደገና።

ጡት የጣለው ወንድም

አሁንማ ፋርማሲ አጥንቶ ባለሙያ ሆኗል። በልጅነቱ ጣቶችን ይጠባቸው ነበር። በተለይ አመልካችና የመሃል ጣቱን ይወዳቸዋል። ተኝቶ እንኳን ከአፋ አያወጣቸውም። የሚገርመው ግን ሁለቱ ብቻ እየቀጠኑና እየሰለሉ መሄዳቸው ነበር። በዚህ ተደናገጥንና ማስተው የምንችልበትን ዘዴ ቀየርን። እንቅልፍ ሲወስደው ጣቶችን እሬት ወይም መራራ ነገር መቀባት። እንደለመደው ዘው ሲያደርግ ምሬቱ ያስመርረውና ይተዋል ብለን፤ እርሱም እርግፍ አድርጎ ተወው። እናቶችም አንዳንዴ ጡት አልጥል ያለን ልጅ ተመሳሳይ ዘዴ በመጠቀም እንደሚያስቆሙት ይታወቃል። ጡት የሚያስጥሉት በልጃቸው ጨክነው ሳይሆን፤ ማደጉን አውቆ በራሱ እንዲመገብ ነው።

እግዚአብሔርም ከለመድነው የማባበልና የእሸሩሩ ሕይወት አጥንት ወደ መጋጥ ሊያመጣን ይፈልጋል። ለዚህ ነው እምነት ሲያስለምደን በተለያዩ ችግር ውስጥ እንድናልፍ የሚያደርገው በጌታ ቤት እየቆየን በሄድን ቁጥር የጸሎታችን መልስ በጣም የሚዘገይ ይመስላል። ነገር ግን ወደ ብስለት የደረሰ ክርስቲያን ቃሉን አንብቦና መንፈስ ቅዱስን አድምጦ የገጠመውን ነገር ከጌታ ጋር ይጋፈጠዋል። በጌታ ይደፋፈራል። ድል ስለለመደ ተራራውን ሳይሆን ከእርሱ ማዶ ያለውን ክብር አይቶ ይዘምራል። ሊያንብጡት የዘመቱትን የጠላት ፍላጾች ሳይሆን ተሸላሚ የክብር ሜዳልያን ከአምላኩ ሲቀበል ያስተውላል። ምድራዊ በረከት ላይ ሳይታሰር ለእግዚአብሔር ይሮጣል። ጭንቀቱንና የምትን ድምፅ ሳይሆን በጌታ ፊት የሚበርቅበትን ዘለዓለማዊነት ይቃኛል። ክርስቲያን ጡት ሲጥል ወንጌልን ይሰብካል እንጂ በጸሎቱ መልስ ላይ እያጉተመተመ ጊዜን አያጠፋም። ወገኖቹ ጡት እንጣል፤ ካልሆነም ጌታ ያስጥለናል።

«ወተት የሚጋት ሁሉ ሕፃን ሰለሆነ የጽድቅን ቃል አያውቅምና፤ ጠንካራ ምግብ ግን መልካሙንና ክፉውን ለመለየት በሥራቸው የለመደ ልቡና ላላቸው ለፍጹማን ሰዎች ነው።» (ዕብ. 5:13)።

ልጅነቱ ያላለቀ ነኝና ብላቴና

ሙሉ ሰው አድርገኝ ጌታ

ቃልህን አብላኝና።

ወተት ብቻ መጋቱን ትቼ

አጥንቱንም ደግሞ በልጅ

እንደ ሕፃን ማለቤ ቀርቶ

በኃልማሳነት ተተክቶ

ላይ እሻለሁ ሕይወቴ ተገንብቶ

ሠርግ

ሙሽራውና ሙሽሪት እስከ ጋብቻቸው ቀን ድረስ ለየብቻ የኖሩበትን ዘመን የሚወክል ሻማ ለኩለው መካከል ላይ ያለውን የወደፊት የጋራ ሕይወታቸውን የሚመስሉበትን ትልቅ ሻማ ሲያቀጣጥሉ ማየት ያስደስታል። ታዲያ የጥር ወር ሲመጣ የሠርግ ግብዣዎች ይበዛሉ። ወደ እኔም ስምንት የሚደርሱ ጥሪዎች ደረሱኝ። ከሁሉም ግን ትኩረቴን የሳበው ትልቁና በብርማ ቀለም የተጻፈው ካርድ ነበር። የሚያሳዝነው ግን ካርዱ የደረሰኝ ሠርጉ ካለፈ ከአራት ወር በኋላ ነበር። ድግሉ ተበልቷል፤ ሥርዓቱም ተፈጽሟል። ካርዱን እንዲያደርስ የተላከው ሰው ዘንግቶት ኖሮ ቤቱ አስንብቶታል። ወይኔ!

ተመሳሳይ አጋጣሚ በክርስቲያኖች ሕይወት ውስጥ ይገኛል። ሰዎች ሁሉ የዘላለም ዕረፍትና ሕይወት ያገኙ ዘንድ የጥሪ መልእክትን በክርስቲያኖች በኩል ልኳል። እኛ ግን ይህንን ጥሪ በጊዜ ባለማድረሳችን መልእክቱ ሳይደርሳቸው በቢልየን የሚቆጠሩ ሰዎች ወደ ሲኦል እየሄዱ ነው። ዛሬ እንኳን ይህንን ጽሑፍ በምታነብበት ቅጽበት ብዙዎች ወንጌል ሳይሰሙ ወደ ዘላለም ሞት እያዘገሙ ነው። አንተ ባለመናገርህ ነፍሳቸው በክፉው ጉልበት ታንቃ በእቶን ልትቃጠል እየተነዳች ነው። የወንጌልን እውነት አንተ ባትሰማሽ ኖሮ መጨረሻህ ምን ነበር? በኢትዮጵያ እንኳ ከ 50 ሚሊዮን የማያንሱ ሰዎች የሕይወትን ቃል አልሰሙም። ወገኖቼ እባካችሁ ሳይሞቱ እንድረስላቸው። እንታደጋቸው።

«ወንጌልን ለፍጥረት ሁሉ ሰበኩ» (ማር. 16:15)።

ጌታ ኢየሱስ ሆይ፤ እውነትን በዘመኔ ልክህ ስለገለጥክልኝ አመሰግንሃለሁ። እኔም ለሌሎች ሳልፈራ ይህን የምሥራች ዛሬ እንድናገር እርዳኝ። ለጎረቤቴ፤ ለጓደኛዬ፤ ለሥራ ባለደረቦቼና በአጋጣሚ ሁሉ ለማገኛቸው ሰዎች ፍቅርህን እንድመሰክር ርዳኝ እስከ ዛሬ ባለመናገሪ ይቅር በለኝ። ማረኝ። ከዛሬ ጀምሮ ግን ማዳንህን ለመናገር ወስኛለሁ።

መዝሙር፡- ሸክም ይሰማሃል ወይ

ክርስቲያን ወንድሜ ሆይ?

ለሚጠፋት ወገኖችህ

ልብህ ያዝንብሃል ወይ?

ጥፋታቸው ተስምቶህ አዝነህ ትጸልያለህ

በራስህ ተመክተህ ወይስ በመፍረድ ላይ ነህ።

ተራሮችን ያንቀጠቀጠ ትውልድ

«ተራሮችን ያንቀጠቀጠ ትውልድ» የሚለውን መጽሐፍ ከቅጽ 1-3 ያሉትን ሳነብ የብዙዎቹ የጦር ሚዳ ውሎ አስደነቀኝ። ገና በወጣትነታቸው ላመኑበት ዓላማ ሲሉ ሁሉን ነገር እርግፍ አድርገው በረሃ ገቡ። በተለይ በኢሕአፓ ውስጥ ተሳታፊ የነበሩት መረጃ ሰጥተው ጓደኞቻቸው እንዳይገደሉ ሲሉ ራሳቸውን ከፎቅ ላይ ይወረውሩ ነበር። ወፌላላ ገልብጠው ሲገርፉአቸው፣ ጥፍራቸውን እየነቀሉ ሲያሠቃዩዋቸው፣ ጁዶ ሲለማመዱባቸው ሁሉንም ችለው ምሥጢር ሳያወጡ እስከ ሞት ድረስ ታማኞች ሆነው አለፉ። ለፍትሕ ሲሉ መሥዋዕትነትን ከፈሉ። ከእነርሱ የምንማረው ብዙ ነገር አለ። እኛ ግን ሰዎችን ከምድራዊ ሥቃይና ድህነት ብቻ ሳይሆን፣ ከዘላለም ጉስቁልናና ጥፋት የሚያድን የወንጌል እውነት ይዘን ተኝተናል። መሥዋዕትነት ለመክፈል ልባችን ይፈራል። ይህንን ወንጌል እኛ እንሰማ ዘንድ ጌታ ኢየሱስ መከራን ተቀበለ... እንደ በግ እየተነሳ፣ ተገፍቶ በመስቀል ላይ ተቸነከረ። ሐዋርያትም ይህንን በሞት ጣር የተገኘ ሰላምና ዕረፍት ለመስበክ ተንከራተቱ... ሁሉን ትተው የምሥራቹን ለማወጅ ቆረጡ። ከአንበሳና፣ ከአውሬ ጋር ታገሉ... ተገረፉ፣ ተወገሩ፣ ተሠቃዩ፣ በመጋዝ ተሰነጠቁ፣ በወኅኒ ተጣሉ... ግን የወንጌል እሳት በውስጣቸው ሠርጾአልና አልተበገሩም... አንድ ከተማ ተወግረው በሚቀጥለው መንደር ለመስበክ እይፈሩም። ከሐዋርያት የተቀበሉ ቅዱሳንም በአንበሳ እየተበሉ... ለመናገር እንኳ የሚቀፍ ክፋት በላያቸው ላይ እየተፈጸመ <ከሁሉም በላይ ኢየሱስ> ብለው በደማቸው አስተጋቡ። ራመን ሉል እንዳለው «ክርስቲያኖች ወንጌልን የሚሰብኩት በዕንባና በደም ነው»። በመጨረሻው በእግዚአብሔር ፊት ስንቀርብ ምላሻችን ምን ይሆን? . . . በረከቱን እንጂ መሥዋዕትነቱን ለመክፈል እናፈገፍጋለን. . . ጀግኖቹማ፡-

«...በእምነት መንግሥታትን ድል ነሡ፣ ጽድቅን አደረጉ፣ . . . የአንበሳችን አፍ ዘጉ፣ የእሳትን ኃይል አጠፉ፣ ከሰይፍ ስለት አመለጡ፣ ከድካማቸው በረቱ፣ በጦርነት ኃይለኞች ሆኑ፣ የባዕድ ጭፍሮችን አባረሩ... በመገረፍ ከዚህም በላይ በእስራትና በወኅኒ ተፈተኑ፣ በድንጋይ ተወግረው ሞቱ፣ በመጋዝ ተሰነጠቁ፣ በሰይፍ ተገድለው ሞቱ፣ ተፈተኑ፣ ሁሉን እያጡ መከራን እየተቀበሉ እየተጨነቁ. . . በምድረ በዳና በተራራ፣ በዋሻና በምድር ጉድጓድ ተቅበዘበዙ።» (ዕብ. 11:32-38)

እግዚአብሔር ሆይ፣ ለነፍሴና ለክብሪ ሳልሳሳ ለወንጌል ዋጋ ከፍቶ የማልፍ ሰው አድርገኝ። ዛሬን ለወንጌል ህጌ መስከሬ ስለ ወንጌል ብገፋም እንኳ ክብሪ መሆኑን ተረድኛ እንድውል እርዳኝ። ጌታ ሆይ፣ እወድሃለሁ።

መዝሙር፡-

አየሁ አየሁ አየሁ አሻግሬ አየሁ

አምነው የሞቱትን ለመምሰል ተመኘሁ

ከሕይወት በኋላ ሕይወት

ማንም ሰው አንድ ቀን ይህንን ዓለም ትቶ ወደ ሌላ ዓይነት ሕይወት (መኖር) እንደሚሄድ ታውቋል። ሞትን ከሕይወት ጎዳና ላይ በፍቅር ወይም በኃይል በማስወጣት ቀጣይነት ያለውና ከሞት ፍርሃት ነፃ የሆነ ዘላቂ ሕይወት ለመኖር እንፈልጋለን። ሞት የተባለ ባላጋራ ስላለን ያሰብነውን ሳናሳካና ከግብ ሳናደርስ፤ ያጠራቀምነውን ሳንጠቀምበት፤ የጀመርነውን ሳንቋቋ፤ መኖር እየፈለግን ባለመኖር ሕግ ሥር ተይዘንና ተገድደን ወደማናውቀውና ወደማንፈልገው መንደር ይወስደናል። አንዳንዴ ደግሞ ኑሮ ብለን የያዝነው ዕለት በዕለት ወጥተን የምንገባበትና በማጣትና ማግኘት ጥላ ሥር ሆነን የምንመራው የሕይወት እንቅስቃሴ እንዳሰብነው ሳይሆን ፍላጎታችንን በመሃል መንገድ ላይ የሚደፍቀው የሕይወት አንዱ ገጽታ ሲያስመርረን አለመኖርን እየተመኘን ነገር ግን በመኖር ሕግ ተይዘን እንመላለሳለን-ሕይወት ሆነና። ግን ግን ስኬታማ ብለን በምናምነውም ሆነ ጉስቁልናና ትርጉም የለሽ የሚመስል ሕይወት ብንመራም ሞትን አሜን ብሎ እንደ ምሳ ግብዣ በፈቃዱ በደስታና በሐሴት የሚቀበል ማንም አይኖርም። ሰዎች እንዲያውም የገጠማቸውን የኑሮ፤ የትምህርት፤ የፍቅር፤ የብቸኝነት፤ የሥራ፤ የእምነት አለመከናወን በማየትና ተስፋ በመቁረጥ ይህንን አስከፊ ሕይወት ለመገላገል ገመድ ይሸመቅቃሉ፤ ቃታ ይስባሉ፤ መርዝ ይጨልጣሉ፤ ሌላም ሌላም። ግን ከጠሉትና ዳግመኛ እንዳያዩት ከተመኙት እርሱን ለመሸሽ ሕይወታቸውን በራሳቸው ለማጥፋት ከወሰኑበት ችግር ነፃ ይወጡ ይሆን? እነዚህ ሰዎች ወደዚህ ውሳኔ የሚደርሱት ሞትን ፈልገውት ሳይሆን ከገጠማቸው ችግር ለመሸሽና እፎይ ለማለት ብቸኛ መንገድ አድርገው ስለሚቆጥሩት እንጂ። ለመሆኑ ሰው ሲሞት ይት ይሄዳል? ሞት ማለት አንዴ ከተሻገሩት ሊመለሱበት የማይቻል ሌላ ዓለም፤ ወንዝ፤ አገር ... ነው ብንል ምንም እንኳ መሉ አሳቡን ማስቀመጥ ባንችልም ለአሳብ መለዋወጥ እንደ ድልድይ ያገለግላናል።

ሞት የመኖር (የሕይወት) ፍጻሜ አይደለም። ታዲያ ካልሆነ ከሞት በኋላ ያለው ሕይወት ምን ይመስላል? ለዚህ ጥያቄ ብቸኛ፤ እርግጠኛና የሚያረካ ምላሽ የሚሰጠው የክርስትና እምነት ብቻ ነው። ክርስቲያን በመሆን ከዚህ አካላዊ ሞት ማምለጥ አይቻልም። ነገር ግን ሁለተኛውና ዘላለማዊ ሞት ግን በክርስቲያኖች ላይ አይሠለጥንም። ሞት ወደ ተሻለ የሰላም፤ የፍቅርና ከአምላክ ጋር ጊዜያዊ ወረት ያልተላበሰና ሊቋረጥ በማይችል ዘላለማዊ ኅብረት የሚጓዙበት ቅጽበታዊ የሽግግር ክስተት ነው። ይህም ከሕይወት በኋላ ወደ ሕይወት በደስታ ይጓዛሉ እንጂ ከሕይወት ወደ ሞት አይደለም።

ክርስቲያኖች የማይጠፋ ዘላለማዊ ተስፋ አላቸው። ከዚህ ዕድል አንተም ተካፋይ የመሆን መብት ተሰጥቶሃል። እርሱን ለመከተል በመወሰን ወደዚህ ኅብረት ብትቀላቀል የዚህ በረከት ተካፋይ በመሆን ከሕይወት በኋላ ላለው ሕይወት ዋስትና ይኖርሃል። ከሞት ባሻገር ከመቃብር በስተቀር ወደ ሕይወት ታዘግማለህ እንጂ ወደ ሞት አታመራም። ከሕይወት በኋላ ሕይወት። ጌታ ኢየሱስ ሲናገር - «በእኔ የሚያምን ቢሞት እንኳ ሕያው ነው» ብሎ ተናግሯልና።

መንግሥተ ሰማይ ክርስቲያኖች ዘላለማዊነትን የሚያሳልፉበት ስፍራ ነው።

«ለከተማይቱም የእግዚአብሔር ክብር ስለ ሚያበራላት መብራትዋም በጉ ስለሆነ፤ ፀሐይ ወይም ጨረቃ እንዲያበሩላት አያስፈልጓትም ነበር። ..ከእንግዲህም ወዲህ ሌሊት አይሆንም፤ ጌታ አምላክም በእነርሱ ላይ ያበራላቸዋልና የመብራት ብርሃንና የፀሐይ ብርሃን አያስፈልጋቸውም፤ ለዘላለምም እስከ ዘላለም ይነግሣሉ።» (ራእይ 21:23-22:5)።

የማይሞላ ጉድጓድ

አንዳንዱ ቤት ኖሮት የግቢው በር ብረት ስላልሆነ ያጉረመርማል፤ ወይ የኪራይ ቤት አግኝቶ በዋጋው ይነጫነጫል። መከፈል ይችል ዘንድ ገቢ የሚያገኝበት ሥራ ስላለው አያመስግንም፤ ሁሉ ዓይነት ጎደሎን ብቻ ያያል። ወይ ደግሞ በላዩ ስላለው ክፉ አለቃ እያሰበ ያለቃቅሳል። የተማረው የመጀመሪያ ዲግሪ ይዞ ማስተርስ ስላልሠራ ኡኡ ይላል። ቮልስ ያለው እግረኛን እያየ በማመስገን ፈንታ ቶቶታ ልቡን ሰልበት በሕልም ይቃገራል። እግረኛውም ጫማ አድርጎ እየሄደ ቤቢ ፊያት ያምረዋል እንጂ፤ እግራቸውን በተፈጥሮና በተለያየ አደጋ ያጡትን አይቶ ስለ ጤናው አያመስግንም። ዓይነ ስውሩ ባለማየቱ ላይ እንጂ ሁሉ የሚያጉረመርመው ባለማየቱ ስለሚያገኘው ጥቅምና /ለምሳሌ በማየት ከሚመጡ የምኞት እሽኮለሌዎች/ ስለሚሰማበት ጆሮውና ስለሚጎርስበት እጁ ስለሚውጥበት እንጥል አያመስግንም። ሥራ የሌለው ስለ ሥራ፤ ሥራና አገልግሎት ያለው ስለ ደመወዝ ጭማሪና ስለ ሚስት፤ ሚስት ያለው ስለ ልጅ፤ ልጅ ያለው ደግሞ የእነ እገሌ አባት ይባል ዘንድ፤ ስምን ይጎናፀፍ ዘንድ በልጆቹ ዝናን ይሻል። ወይ ደግሞ ቤት፤ አጥር ያለው ይቀጥልና የብቻ ግቢ ያውም ሰፊ፤ በዚህም አይቆምም፤ ሽንት ቤትና ሻወር ወይ ደግሞ የውኃ ዋና ገንዳ፤ . . . ይቀጥላል። ሁሉም በየዘርፉ በምኞት ይበራል። ያለውን ሳይሆን የሌለውን ይቆጥራል፤ በወረቀት ይመዘግባል። ከሲኦል ቀጥሎ የማይሞላ ቢኖር የሰው ምኞት ነው። ለመሆኑ ሲኦል ጥልቀቱ ምን ያህል ይሆን? የሰውስ ፍላጎት? እኔ እንጂ ግን ወሰን የሌለው እሽቁልቁሎሽ ይመስላል። ለዚህም ነው ጌታ ሲናገር «ዓይን ከማየት ጀሮም ከመስማት አይጠግብም» ያለው። የሚያስፈልገንን ነገር መሻቱ ባይከፋም፤ መጠን ያለፈ የምድራዊ ብልጽግና ምኞት ግን ሕይወታችንን እንዳይገዛው የጳውሎስን ምክር ብንቀበል መልካም ነው።

«...የምኖርበት ኑሮ ይበቃኛል...»

(ፊልጵ. 4:11)

«...በሁሉ አመስግኑ።»

(1ኛ ተሰ. 5:17)

«ምግብና ልብስ ከኖረን ግን፤ እርሱ ይበቃናል።» (1ኛ ጢሞ. 6:8)

የነፍሰ ጭማቂ

ብርቱካን ሲጨመቅ የሚወጣው የብርቱካን ጭማቂ ነው። በውስጡ ያዘለውን ፈሳሽ ይዘረግፋል። እኛም በሕይወት ውጣ ውረድ ስንታሸና በማዕበል ስንናወጥ ከውስጣችን የሚወጣው ምን ይሆን? አስመሳዮች ማስመሰላችን፣ በምሬት የተሞላን ክልባችን ከፉ ቃላትና መራርነት ይወጣል። እግዚአብሔር ካለንበት ጭንቅ እስኪያወጣን ድረስ እናኮርፋለን። በእኛ ላይ የደረሰው ቀውስ እስኪስተካከልና እስኪደላደል ድረስ ከእግዚአብሔር ጋር ያለንን ኅብረት እናቋርጣለን። ጸሎት መጸለይም ያቅተናል። ችግራችን ድቅን እያለ ያበሳጨናል። ከደረሰብን ነገር እግዚአብሔር የሚያስጥለን አይመስለንም። እንዲያውም አንዳንዶቻችን አኩርፈን ጌታን ትተን ይሆናል።

ኢዮብ ግን ሐብቱን፣ ልጆቹንና ወዳጆቹን ባጣ ጊዜ ማኩረፍ የሚችልበት በቂ ምክንያት እያለው ነፍሱ በተጨነቀችበት ወቅት እንዲህ ሲል ተናገረ።

«ዛሬም ደግሞ የጎዘን እንጉርጉሮዬ ገና መራራ ነው፤ እጁ በልቅሶ ጩኸቴ ላይ ከብዳለች። እርሱን ወዴት እንዳገኘው ምነው ባወቅሁ! ወደ ተቀመጠበት ሰፍራ ምነው በደረሰሁ! በፊቱ ሙግቴን አዘጋጅ ነበር፤ አፌንም በማስረጃ እምላው ነበር። የሚመልስልኝም ቃል ምን እንደሆነ አውቅ ነበር፤ የሚለኝንም አስተውል ነበር።» (ኢዮብ 23:2-5)።

ጌታ ሆይ፣ ከንድህን እስካይ ድረስ ለሚያልፍ ቀን የማያልፍ ቃልን ተናግሮ በምሬት እንዳላልፍ አንደበቴን ከከፉ ንግግር፣ ልቤን ከኩርፊያ፣ እግሬን ከዓለም መንገድ ጠብቅልኝ።

መዝሙር፦ ነገር ግን መንገዴን በፊቱ አጸናለሁ
 ቢገድለኝስ እንኳ እርሱን እጠብቃለሁ።
 ብለህ ያልከውን ቃል ለምን ረሳህ
 ከጌታ ልትለይ ዛሬ ተነሣህ።

ተመለስ (3x) ወንድሜ ሆይ፣
እንደ ኢየሱስ አታገኝም፤
በዚህ ምድር ላይ
በዚህ ዓለም ላይ።

ሽሽት ከበረከት

አሁንማ አድጋ ረስታዋለች። እንዳንዴ ስናስታውሳት ግን እርሷም አብራን ትስቃለች። ትንሿ እገቷ ናት። ሕፃን እያለች ታምማ ወደ ሆስፒታል ተወሰደች። ሐኪሙም መርምረው መርፌና ሽሮፕ አዘዙላት። የመጀመሪያውን መርፌ በብዙ ልቅሶና ዋይታ ተወግታ ቤት እንደተመለሰች፣ ሽሮፑን ስትቀምሰው ስለጣፈጣት ወደ እናታችን ዘራ «እማ መርፌውን ሣንቶ ይወጋልኝ /ሣንቶ የእርሷ ታላቅ ወንድም ነው/ ሽሮፑን ግን እኔ እጠጣለሁ።» አለች።

ይህ እውነት በክርስቲያኖች ውስጥም ይታያል። እግዚአብሔር በሕይወታችን መስተካከል ለሚገባው የሕይወት ቀውስ መፍትሔን እንዲሰጠን ስንፈልግ፣ ከዚህ ችግር መላቀቅ የምንፈልገው፣ በማያምና አልጋ በአልጋ በሆነ መንገድ ነው። ነገር ግን ከከበበን ችግር የኃጢአትና የአለማመን «ልቦ ደንዳናነት» ተላቅቀን ወደ እግዚአብሔር የበለጠ ለመቅረብ በምናደርገው ጥረት የምንከፍለው ዋጋ ይኖራል። ከፊታችን ያለውን ተግዳሮት ፈርተን ወደ ኋላ ከማፈግፈግ ይልቅ፣ በጌታ ድፍረት ተጋፍጠን ወደ ጌታ እውነት ለመቅረብ ብንተጋ መልካም ነው። የታናሿ እገቷ ስጋት የገላዋ በቀጭን መርፌ መወጋት ነበር። ነገር ግን በመወጋት ብትቀጥል ከአራትና አምስት ቀን በኋላ የሥጋ ፈውስንና ዕረፍትን ታገኛለች። እምቢ ብላ ብታፈገፍግ ግን በበሽታ በመሠቃየት ሕይወቷን ትገፋለች። ለዚህም ነው የዕብራውያን ጸሐፊ «የእግዚአብሔርን ፈቃድ አድርጋችሁ የተሰጣችሁን የተሰፋ ቃል እንድታገኙ መጽናት ያስፈልጋችኋልና።» ያለው (ዕብ. 10:36)

ክርስትናን ገብተው ያላጣጣሙና ሰላምና ዕረፍቱን ያልቀመሱ ሰዎች ከፋቅ ሆነው «ጌታን ለመከተል ብወስን ይህን መተው ይህን ደግሞ ማድረግ አለብኝ» ይላሉ። ለውጥን ፈርተው ነፍሳቸውን ለዘላለም ሞት አላልፈው ይሰጣሉ። አምነው ደግሞ በጎዳናው ላይ ያሉት በድፍረት ከኃጢአት ጋር ታግለው ወደ ክርስቶስ መንግሥት በሙላት ከመግባት ይልቅ ከእምነታቸው ተንሸራተው ይፍገመገማሉ። ነገር ግን በመጽናትና ከሕይወታችን መውደቅ ያለበትን ነገር እግዚአብሔር ቆርጦ ጥሎ፣ በመልካም ፈቃዱ በኑሮአችን የእርሱን ፍሬ እንዲዘራና እንዲያፈራ፣ ባርኮም ለበረከት እንዲያደርገን ተግዳሮት ሲመጣ በጌታ መጽናት ያሻናል። ምክንያቱም ጽናት ወደ እግዚአብሔር መንግሥት በሙላት መግባት ያስችለናልና።

መዝሙር፦

ካልባረከኝ አልለቅህም (4x)

በመንበርከክ ብዛት በጸሎት ትግል

ፈቃድህ ከሆነ ጉልበቴ ይዛል።

እያነከሰኩ ይሁን እከተልሃለሁ

እጅህን ዘርጋብኝ በረከት እሻለሁ።

የቁንጥጫ ጥቅም

«ሐረር» ሲባል ትዝ የሚለኝ አቶሎኒ ነው። ከዚያ ቀጥሎ ደግሞ ጀጎል መሃል አሊ ፋርማሲን አለፍ ብሎ የምትገኘዋ ቤታችን ትታወሰኛለች። እዚያ ቤት ውስጥ ነው አባቴ ሥራ ውሎ ሲመጣ እንግሊዝኛ ያስጠናኝ የነበረው። ታዲያ እጠባቢ ክፍል ውስጥ በአንድ አልጋ ላይ ተኝተን በአባት ፍቅር አንድ እጁን አንተርሶ በሌላኛው ደግሞ አቅፎ «Is, was, has, have» እያለ ማታ ማታ ያስረዳኝ ነበር። ታዲያ እኔ ብዙ ረሳለሁ። እያስተማረኝ እኔ በሌላ አላብ ጭልጥ ብዬ እሄዳለሁ፤ የነገረኝን ወዲያው ሲጠይቀኝ የት እንደገባ ሳላውቀው ይጠፋኛል። በዚህ አባቴ ይናደድና ጭንና ጭኔ መሃል ገብቶ በቁንጥጫ ምዝልግ ያደርግና እስኪ ድገማት ሲለኝ ያኔ እያንዳንዱን ቃል እደግምለት ነበር። የዚህ ዓይነት አጋጣሚ በእኛና በእግዚአብሔር መሃል በሚኖረው ግንኙነት አንዳንዴ ሲንጸባረቅ ይታያል። ብዙ ጊዜ እግዚአብሔር በሰላም ያስተምረንና ችላ ስንለው በአስቸጋሪ ሁኔታ ውስጥ አልፈን የሕይወትን እውነት እንድንረዳና በዚያም በሚገኘው ጥቅም እንድንምነሽን ያደርገናል። አባቴ የቆነጠጠኝ ራሱን በቁንጥጫ ለማዝናናት ሳይሆን የወደፊት ሕይወቴን በሩቅ ቃኝቼ በመትጋት ከቋንቋ ድህነት እንድላቀቅና የቀና ኑሮን እንድኖር ነበር። እውነትም ከአደግሁ በኋላ ሥራዬ እንግሊዝኛን በውጭ ቋንቋ ተቋማት ማስተማር ነበር። ኑሮዬን የምመራበት የሥራ መስክ ሆነኝ። እግዚአብሔርም በአስቸጋሪ ሁኔታ ውስጥ የሚያሳልፈን ከፍቅር ከመነጫ አባትነት ሕይወታችንን ቀርቦ በድል ያሸበረቀ ዘመን እንዲኖረን እንጂ በእኛ ሥቃይ እርሱ የሚደስት ሆኖ አይደለም። ወይም ደስታችንን አርቆ እኛን ለመበደልም አይደለም። ለዚህም ነው የዕብራውያን ጸሐፊ እንዲህ ያለው፡-

«ለመቀጣት ታገሁ፤ እግዚአብሔር እንደ ልጆች ያደርግላችኋልና፤ አባቴ የማይቀጣው ልጅ ማን ነው? ነገር ግን ሁሉ የቅጣት ተካፋይ ሆኖአልና ያለቅጣት ብትኖሩ ዲቃላዎች እንጂ ልጆች አይደላችሁም። . . /አባቶቻችን/ እነርሱ መልካም ሆኖ እንደታያቸው ለጥቂት ቀን ይቀጡን ነበርና፤ እርሱ ግን ከቅድስናው እንድንካፈል ለጥቅማችን ይቀጣናል። ቅጣት ሁሉ ለጊዜው የሚያሳዝን እንጂ ደስ የሚያሰኝ አይመስልም፤ ዳሩ ግን በኋላ ለለመዱት የሰላምን ፍሬ እርሱም ጽድቅን ያፈራላቸዋል።» (ዕብ. 12:7-11)።

በአስቸጋሪ ሁኔታዎች ውስጥ ስናልፍ እግዚአብሔር ከፋውን መልካም ባያደርገውም፤ ከመጥፎ አጋጣሚ መልካምን ነገር ማውጣት ግን ያውቅበታል። በዚህ እውነት የሕይወታችን ዘመን ብንቃኘው እስከ ዛሬ እግዚአብሔር ያደረገውን ማስተዋል እንችላለን።

ብላቴ

ደርግ የዩኒቨርሲቲ ተማሪዎች ለመዝመት ያቀረቡትን ጥያቄ አጽድቆ ሲዳም ወደሚገኘው ወደ ብላቴ የወታደሮች ማሠልጠኛ ላካቸው። እኔም አንዱ ነበርኩ። ሁለት ቀንና ሌሊት ተጉዘን ወደ ዘጠኝ ሰዓት አካባቢ ማሠልጠኛው ውስጥ ደረስን። መቼም የፀሐይ ቃጠሎና ሐፋፋ የጉድ ነው። ተሰልፈን ተከተብንና ወደ ተመደበልን ኬሰፓን (አዳራሽ) ከመሄዳችን በፊት በብርጌድ፣ በሻለቃ፣ በሻምበልና በመቶ እየከፋፈሉን ሳለ የፀሐይ ግለት አናቴን ሲለኝ፣ አጥወለወለኝ።ውኃ ለምኔ ልጠጣ ብምክር፣ እንደ ሻይ ይፋጃል። ቢጨንቀኝ ከመጠጣት ይልቅ አናቴ ላይ አፈሰስኩት። ቃጠሎው ግን አልበረደም። ልቤ ተርገበገበኝ። እንደ ምንም ጨክኜ ሰልፋን ተውኩና አንድ የቆርቆሮ አዳራሽ ውስጥ ተጠለልኩ። አቤት እንዴት ደስ ይላል! ጥላው ነፍሴን መለላት፣ እጅይ አልኩ። ዘማሪው ምናልባት በፍልስጥኤም ምድረ በዳ ካየው የፀሐይ ግለት ጋር እያነጻጸረ ይሆን ይህን መዝሙር የዘመረው?

«በልዑል መጠጊያ የሚኖር

ሁሉን በሚችል አምላክ ጥላ ውስጥ ያድራል»

[መዝ. 90(91)፡1]

መዝሙር - ሕዝቤ ሆይ ና ይላል እግዚአብሔር

ወደ ቤትህ ግባ ከግርግር

ጥላ ልሁንልህ

ከጠራራው ፀሐይ

ከጥፋት ልጋርድህ።

ከዓለም ግርግርና ከዓመፀኛ ትውልድ ያስጠለለን ጌታ የተመለከን ይሁን። ኬላ ጥሰን ከተጠለልንበት ያመለጥን በጎችም ብንኖር እንመለስ። ያልተጠለልንም እጅ ሰጥተን ከቃጠሎ እንትረፍ።

ቴቴሌስታይ

መኪና ልክራይ ነው የሄድኩት። ቢሮው እንደገባሁ ፊት ለፊት የነበረው የኮምፒውተር ሞኒተር ላይ እየተሸከረከረ የሚያልፍ ቃል ላይ ዓይኔን ተከልኩ «ቴቴሌስታይ» ይላል። አስደነቀኝ። «ምን ማለት ነው?» ብዬ ጠየቅሁት።

እርሱም አብራራልኝ። የግሪክ ቃል ነው። ቃሉ የተወሰደው ከዮሐንስ ወንጌል ላይ ሲሆን ትርጉሙም ተፈጻሚ ማለት ነው በቆላስያስ መልእክትም ከዚህ ጋር አብሮ የሚሄድ ተመሳሳይ ሐሳብ አለ። «በእኛ ላይ የነበረውን የሚቃወመንንም በትእዛዛት የተጻፈውን የዕዳ ጽሕፈት ደመሰሰው፤ እርሱንም በመስቀል ጠርቆ ከመንገድ አስወግዶታል።» (ቆላ. 2:14)። ጌታ ኢየሱስ በመስቀል ላይ ሳለ የተናገረውም ቃል «ተፈጻሚ» የሚል ሲሆን፤ በቆላስያስ ከጠቀስነው ቃል ጋር አንድ ዓይነት ነው።

በአንደኛው ክፍለ ዘመን አብዛኛው የምድር ክልል በሮማውያን ሥር ነበር። በዚህ ክልል ውስጥ ወንጀል የሠራ ሰው ወይም ታክስ የማይከፍል ሰው ታስሮ ወደ ወጎኒ ይጣላል። አንድ ዓመት ከተፈረደበት፤ በጠባቢ የእስር ክፍል ውስጥ፤ «የቄሳር የአንድ ዓመት ዕዳ አለበት።» ተብሎ ይጻፋል። ዕዳውን ሲከፍል ወይም ቅጣቱን ሲጨርስ ይሰረዝለታል። «ቴቴሌስታይ» ማለትም «ሙሉ ለሙሉ ዋጋው ተከፍሏል» ማለት ነው።

በዚህ ሐሳብ ላይ ተንተርሶ ነው ጳውሎስ በዘመኑ ስለነበሩት አማኞች የዕዳ ጽሕፈታችንን ጌታ ኢየሱስ ሒሳቡን ከፍሎ እንዳወራረደልን የጻፈው። ወገኔ ሆይ፤ አንተና እኔ በኃጢአት የተበረዝንና ወደ ሲኦል የምናዘግም ሰዎች ሆነን ሳለን፤ ጌታ እኛን ወክሎ ሞቶልን ዕዳችንን ፋቀው። ይህም ብቻ ሳይሆን በዘመናችን መልእክተኞችን ልኮ ዕዳችን እንደ ተከፈለልን ተናገረን። ልባችንን ከፍቶ እንድናምን አገዘን...አቤት ውለታው! ቴቴሌስታይ

መዝሙር፡- በጭንቄ ተጨንቆ መስቀል ላይ ተሰቅሎ

ላልረባሁት ልጄ እንዲያው ተጎሳቁል!

ደሙን አፈሰሰ በፍቅሩ ተገዶ

ሕይወቴን አዳናት ስለ እኔ ተዋርዶ።

ማር በደንብ

ግዮን ሆቲል ነው። ተሲያት ላይ ትልቁ ገንዳ ስለሚቀዘቅዝ ትንሿ የዋና ገንዳ ውስጥ ጥግ ጥግ ይዞ ማውራት የተለመደ ነው። እኔም እንደዚሁ ሆኜ ከጎኔ ከነበረው ዓደኛዬ ጋር ስለ ክርስትና ሕይወት ስንወያይ አንድ ወጠምሻ ጎረምሳ ውኃውን በእግሩ እየመታ ሲያልፍ ሰማንና «እህ እናንተ ናችሁ እንዴ!» አለ።

እኔም «ምን ማለትህ ነው?»

«አይ አማኞች ናችሁ አይደለም?»

«አዎ። ታዲያ ምን እንዲህ አስኘህ?»

«መንግሥተ ሰማይ አለ ትላላችሁ። ያም ደግሞ አይበቃችሁም። እዚያ ማርና ወተት በደንብ ነው አሉ» አለና በሳቅ ተንተከተከ። ይህን የሰማው የት እንደሆነ ባላውቅም እርሱ ብቻ ሳይሆን ብዙዎቻችን ስለ መንግሥተ ሰማይ ያለን አመለካከት የተዛነፈ እንደሆነ አስባለሁ። ለአንዳዶቻችን ረሃብ የሌለበት፣ ጧት ተነሥተን የሰዓት ፊርማ ላይ የማንፈርምበት ቦታ ነው። ለሌሎቻችን ደግሞ በሽታ የሌለበት፣ በለምለም ሣር ያጌጠ፣ ወንዝ የሚፈስበት ነው። ለግማሾቻችን ደግሞ ስደት የሌለበት፣ ጦርነት የሌለበት፣ ዘወትር ዝማሬ ብቻ የነገሠበት... የሰላም ስፍራ ነው። እውነት ነው በሕይወታችን እስከ ዛሬ የከበዱብንን ነገሮች እዚያ አናገኛቸውም። ነገር ግን እዚህ የምንጋፈጠው መከራ ባይኖር ኖሮ መንግሥተ ሰማይ ምናልባት ጣዕምናዋ አይታወቅም ነበር። ጳውሎስም ግን እንዲህ ብሏል «... ዓይን ያላየችው ጆሮም ያልሰማው በሰውም ልብ ያልታሰበው እግዚአብሔር ለሚወዱት ያዘጋጀው» (1ኛ ቆሮ. 2:9)።

ማርቲን ሉተር የተናገረው ይህንን አሳብ ያጠናክርልናል። ከእናቱ ማኅፀን የሚወጣ ሕፃን በዚህ ዓለም ምን እንደሚጠብቀው ብዙ እንደማያወቅ ሁሉ፣ እኛም ስለ መንግሥተ ሰማይ የምናውቀው በከፊል ነው። ሆኖም ግን ይህችን ውብ ከተማ እያሰብን ዕለት ዕለት የጌታን መገለጥ በቅድስና እየጠበቅን ልንኖር ይገባል። እስኪ «ጌታ ዛሬ ቢመጣስ» በሚል አሳብ ውስጥ ሆነን ዛሬን እንኑር። አገራችን በሰማይ ነውና እንደ ዜግነታችን ማንነታችንን አጉልተን፣ በእኛ ውስጥ ያለውን የክርስቶስን ብርሃን እያበራን እንዋል።

መዝሙር፡- መንግሥተ ሰማይ መንግሥተ ሰማይ

ከሞት ወዲያ የኛ መጠለያ

ከሞት ወዲያ የኛ መጠለያ።

ከአምላክ ጋራ ኑሮ እንደገና

ከአምላክ ጋራ ኑሮ እንደገና።

ኤርያል

መቼም የቴሌቪዥን ማስታወቂያ በሽበሽ ነው። አንዱ ሲቆም ሌላው ይከተላል። የእኛም ዓይኖችን እንደ ፈጠጠ ሰዓታት ያልፋሉ። ኤርያል የሚባለውን የሳሙና ዱቄት ማስታወቂያ ያየችው እናቴ ገዝታው መጣች። የዛኑ ቀን ልብስ ስታጥብ፤ ትንሿ የአምስት ዓመት እኅቴ እኔም ልብሴን ካላጠብኩ ብላ አተካራ ገጠመች። እናቴም ፈቀደችላትና በትናንሽ እጆቿ ልብሷን ማቸፍቸፍ ጀመረች። ድንገት አንድ ነገር ትዝ አላት። ማስታወቂያው ሲነገር ሁለት ልብሶችን በዘይት ነገር ያቆሽሹና ሁለቱንም በተለያዩ የዱቄት ሳሙና ይዘፈዝፉዋቸዋል። ሌላኛው እንዳለ ሲቆይ፤ በኤርያል የተዘፈዘፈው ግን ቆሻሻው ሲለቅ ያሳያል። ታዲያ ትንሹም እኅቴ ልብሴ ላይ ወጥ ካለፈለሽልኝ ብላ አለቀሰች። መቼስ ምን ይደረጋል ያለችው ሆነላት። ግን ኤርያል ሊያስለቅቀው አልቻለም። ቢባል ቢሠራ አልሆነም።

ማታ ላይ እንደገና ቴሌቪዥን ልናይ ተኮልኩለን ሳለ፤ የማስታወቂያዎች ሰዓት ደረሰና ዜናውን ተከትሎ ኤርያል ከተፍ አለ። እንደተለመደው «ኤርያል ቆሻሻን ያጠራል» የሚሉት ቃላት ከቴቪው ሲሰሙ፤ የአምስት ዓመቷ እኅቴ «ማጽዳት እንዲህ ቀላል መስሎቻል፤ ውሽታም» ብላ ጮኸች።

ብትፈልጉ ሳቁ። ነገር ግን ከዚህ ታሪክ ትልቅ እውነትን ልንማር እንችላለን። ሳሙና አንዳንዴ ያነጻል፤ ሌላ ጊዜ ደግሞ ሲያቅተውና የተባለለትንና የተወራለትን ያህል ሳይሠራ ሲቀር እናያለን። የጌታ የኢየሱስ ክርስቶስ ደም ግን የኃጢአትን ግማት ሁሉ ጠራርጎ የሚጥል፤ በዘመናት መካከል ኃይሉ የማይበርድ ጉልበት አለው። ውጫዊ አካልን ሳይሆን የኃጢአት ነቀዝ የበላውን ሕሊና አንጽቶ እግዚአብሔርን እንድናመልክ ያደርገናል። ለክርስቶስ ደም ያቃተ የኃጢአት ወይም የርኩስት ክምር የለም። ሁሌም ቢሆን እንደ ተራራ የተጎበረውንና ከቁጥር የሚያልፈውን መተላለፋችንን በጠብታ ደም ይንደዋል። ሳሙናና አሞ ወይም ኤርያል የልብስንና የገላን ቆሻሻ በማስለቀቅ ሥጋን ቢያነጹም የክርስቶስ ኢየሱስ ደም ግን እግዚአብሔርን እንድናመልክ ከሞተ ሥራ ሕሊናችንን ያነጻል። ወንድሜ፤ እኅቴ ደስ ይበልህ-ሽ ኃጢአትን እንደ ጎርፍ ጠራርጎ የሚጥል የኢየሱስ ደም አለልን። ተነሡ፤ ታጠቡና ነጽታችሁ አምላካችሁን አምልኩት። በዚህ ምድር ትምክህታችን ደሙ ነውና፤ ግን ደሙን የኃጢአት ፈቃድ አድርገን እንዳናረክስው እንጠንቀቅ። እስኪ ዛሬ የጌታን ደም እያስታወስን የደሙን ኃይል እያወጅን ኃጢአታችንን በመናዘዝ ለጌታ ክብርን እንስጥ። . . . የኢየሱስ ክርስቶስ ደም ከኃጢአት ሁሉ ያነጻናል» (1ኛ ዮሐ. 1:7)።

ጸሎት

እግዚአብሔር ሆይ፥ ምንም የማይሳገህ፥ ሁሉን ቻይ እንደሆንከና ሁሉንም ነገር እንደምታውቅ አምናለሁ። በፊትህ ከቶ የተሰወረ አንዳች ነገር የለም። ጌታ ሆይ፥ ልቤ ምን ያህል ጥቁር እንደሆነ ታያለህ— ለአንተ የማይታዘዝ። ጠማማነቴንና ትዕቢቴንም ትመለከታለህ። ምንም እንኳ ክርስቲያን የሚለውን ስም ብሽከምም፥ በአንተ የሚያምን ሰው ሊያደርጋቸው ከሚገባው ነገሮች አንዱን እንኳ አልፈጸምኩም። ስሜ እንጂ ክርስቲያን ምግባሬ ግን የስሜ ተቃራኒ ነው። በቅዱስ ቃልህ የተናገርከውን የሕይወት መመሪያ ትእዛዝ ችላ ብያለሁ። በጸጋህ ተሸፍኜ የምኖር ብሆንም፥ ጸጋህን እንደ መጠለያ ዋሻ አድርጌ በኃጢአት የምመላለስ ክፉ ሰው ነኝ። አንዳንዴ ስምህን እንኳ መጥራት እንደማይገባኝ አስባለሁ። ነገር ግን እግዚአብሔር ሆይ፥ አሁንም ከውቅያኖስ በሚሰፋውና በሚጠልቀው ምሕረትህ ይቅርታ እንድታደርግልኝ፥ በቤትህ እኖር ዘንድ ቸርነትህ እንዲበዛልኝ እማጸንሃለሁ። ጌታ ሆይ፥ ሕይወቴ በተስተካከለ ጊዜማ አንተም የማታስፈልገኝ ይመስለኛል። የራሴ ጽድቅ ደግፎ እንዳቆመኝ በሥራዬ እመካለሁ። ለካስ ጌታ ሆይ፥ በጣሙን የምታስፈልገኝ አሁን በመንፈሳዊ ድርቀት ውስጥ ስኖር ነው። ይህን እንድረዳ ስላደረግከኝ ተመስገን። ፍቅርህ ጠሊቅ ነውና አመሰግንሃለሁ። ምሕረትህ ከኃጢአት ከምር የገዘፈ ነውና አክብርሃለሁ።

መዝሙር፦ ምሕረቱ አያልቅምና

ለዘለዓለም ቸር ነውና፥

የማዳን ኃይሉን ላሳየን

በከንዱም ለሚጎበኙን፥

መልካሙን መዳዘ በምስጋና አቅርቡለት

በዕልልታም ስገዱለት።

ሌባው ከመስቀል ላይ

በ1987 ዓ.ም መጀመሪያ ላይ ካናዳዊው ሰባኪ ዱርማን በስታዲየም ባደረጉት የጀማ ስብከት ወንጌል ብዙ የፈውስ ተአምራት ታይቶ ነበር። ዱዳዎች ተናገሩ፤ መስማት የተሳናቸው ሰምተው ተደነቁ፤ ዙሪያውን የከበበው ሕዝብ ዓይኑ እያየ አንካሳዎች እየዘለሉ ስታዲየሙን ተምነሽነሹበት። የእግዚአብሔር ክንድ ተገለጠ፤ ሰዎች ከተለያዩ እስራት ነፃ ወጡ። መጨረሻ ላይ በተደረገው የደኅንነት ጥሪም ከሁሉም የሕይወት ዘርፍ የተውጣጡ ብዙ ወጣቶችና አዛውንቶች እጃቸውን ለጌታ ሰጡ፤ የሕይወታቸው ጌታ አድርገውም ሾሙት። በዓይናቸው የተመለከቱት ተአምር ማስረጃ ሆኖላቸው፤ ለዚህ የፈውስ ጌታ ተንበረክኩ።

ተአምራት አይተው ጌታን መከተል የሚወስኑ ብዙ ናቸው። ሆኖም ግን በመስቀል ላይ ከክርስቶስ ጎን የተሰቀለውን ሌባ ታሪክ ሳስብ... ተአምር አላየም፤ ጌታ ድንቃ ድንቅ ነገሮችን ሲያደርግ አልተመለከተም... ጓደኛው ሲሳደብ እርሱ ግን «ጌታ ሆይ፤ በመንግሥትህ በመጣህ ጊዜ አስበኝ» አለው። ጌታ ኢየሱስ ረዳት እንደሌለው ሆኖ አባቱ ፊቱን ባዞረበት ጊዜ በጥም ጠውልጎ ቁስሎ እየጠዘጠዘው ሲያቃስት እያየው (ጌታዬ) ብሎ በመጥራት አምላክነቱን ተቀበለ።

ብዙዎቹ ተአምራትን አይተው የሚመጡት የመስቀሉን የኃጢአት ሒሳብ ማወራረጃ ምሥጢር እስካልተረዱ ድረስ ብዙም የሚሰነብቱ አይመስልም። «የእኛ ድክመት ነው እንጂ ጌታማ ያው ጌታ ነው። ዛሬም ብናምን ዓይን ይበራል፤ ጆሮ ይከፈታል...» ብለን እንናገራለን። እውነት ነው፤ ጌታ ይህን ያደርጋል። ትልቁ ፈውስ ሰው ከኃጢአት ሲነጻና ሲድን ነውና፤ ቅደም ተከተሉን ብናስተካክለውስ? መስቀሉን ቅድሚያ ብናሳያቸው።

መዝሙር፦ መልክህን ጌታዬ ፀሐይ አክስሎታል
በሐፋፋ ብዛት ክስተህ ጠውልገሃል።
ምቶትም ድሎትም አልነበረህ ጌታ
ለሰብአዊው ፍጥረት በሥቃይ ተመታህ።

እምነት

በአውሮፕላን መብረር የሚያስፈራ ይመስለኝ ነበር። እውነት ነው ያስፈራል። ግን ደስም ያሰኛል። ገና እንደገባችሁ ወንበር ላይ ትቀመጡና ቀበቶአችሁን ታጠብቃላችሁ። ከዚያም በር ተዘግቶ ትንሽ ያኮበኩብና መሬት ለቅቆ ተነሥቶ በአየር ላይ ይንሳፈፋል። ለመጀመሪያ ጊዜ ከሆነ የሚበሩት ፍርሃት ፍርሃት ይልዎት ይሆናል። የደጋገሙት ግን ጭራሽ እንቅልፋቸውን ይለጥጣሉ። አብራሪው እንደማይጥላቸው ተማምነዋል። በታከሲም ስንሄድ ሾፌሩ ለአደጋ እንደማያጋልጠን ተማምነን ነው። ወንበር ላይ ስንቀመጥም ቢሆን ወንበሩ እንደማይጥለን እምነት ጥለንበት ነው ላይ ላይ የምንቀመጠው። ፀጉራችንንም ስንስተካከል ባለሙያው ፀጉራችንን እንደማያበላሽውና ያልሆነ ቁርጥ እንደማይቆርጠን በማመን ተደላድለን ተቀምጠን እስኪጨርስ ድረስ ጣራ ጣራ እናያለን።

ክርስትና እምነትም እንዲሁ ነው። ሕይወታችንን በእጁ ያያዘው እግዚአብሔር አሳልፎ ለሞት አይሰጠንም። የጌታን ማዳንና ልግስና የተለማመድን በእግዚአብሔር ላይ ሙሉ እምነት ስለምንጥል ተደላድለን መልሳችንን እንጠብቃለን። ግን አንዳንዴ እምነታችን ተንሸራትቶ የአብራሪ ወይም የወንበር ያህል እንኳ በእግዚአብሔር አንታመንበትም። እንጠረጥረዋለን። እግዚአብሔር ግን ታማኝ ነው። ለዘለዓለም አይጥልም። እስኪ ሁሉንም ነገራችንን ለጌታ ሰጥተን ተደላድለን እንቀመጥና የከንዱን ብርታት እንይ።

መዝሙር፡- በእምነት እኖራለሁ ጌታይን አውቃለሁ

የኔን ጽኑ አምባ ተጠግኜዋለሁ።

ወጀቡን ሳልፈራ ታግዬ እረታለሁ

የክብር ሽልማቴን ከእጁ እረከባለሁ።

ፈቃዱ ሲሞላ ጌታዬ ከብሮ ሳይ

ምድር ዕልል ስትል ሲያጨበጭብ ሰማይ

መጠለያ ልብሴ እንጀራዬ ያ ነው

ነፍሴ ትጠግባለች በክብር በግርማው።

«እምነትም ተስፋ ስለሾናደርገው ነገር የሚያስረግጥ፥ የማናየውንም ነገር የሚያስረዳ ነው።» (ዕብ. 11:1)

ማርያም እንዳይከፋት፡ ቦብ ማርሊም እንዳይቀር

ወጣት ነው። ሸሚዙን እስከ ከንዱ ድረስ ጠቅልሎ መሪውን እየሸበለለ ሲነዳ እውነትም ሹፌር ያስብለዋል። የሚነዳት ታክሲ መልካም መጓዣ ባለው ሪፍራፕኒር ተሞልታለች። በስተቀኝ ዳር ላይ ደግሞ ማርያም ልጇን እንደታቀፈች በራጅ ፕላስቲክ ተሸፍና ተንጠልጥላለች። ከቴፑ በላይ ደግሞ የታዋቂው አቀንቃኝ የቦብ ማርሊምስል ገጭ ብሏል። ቦብ «አምላክና መሢሕ» ኃይለ ሥላሴ እንደሆኑ የሚያምን ሲሆን፤ ከጎኑ ያለችው ማርያም ደግሞ ከልጇ ሌላ መሢሕ የለም እንደምትል ጥርጥር የለውም። ግን ሁለቱ ተቃራኒዎች እንደምንም በሹፌሩ አስታራቂነት ጎን ለጎን ተወዳጅተው ይገኛሉ። ይህ ወጣት ማርያምን እንዳይተው ነፍሱ ታሳሳዋለች፤ ቦብን እንዳይተወው ደግሞ በደሙ ውስጥ የሚሮጠው የወጣትነት ሙቀት ይገዳደረዋል።

አንዳንድ ጊዜ እውነተኛ አማኞች ነን ብለን ራሳችንን በምንጠራ ሰዎች ሕይወት ውስጥ የዚህ ዓይነቱ ውስብስብነት ይገኛል። እግዚአብሔር የማይፈልገውን ነገር በልባችን ይዘን፤ በሥራችን ከፈቃዱ በተቃራኒ የሆነ ነገርን እየፈጸምን፤ ራሳችንን ፍጹማን አድርገን እንቆጥራለን። «ኃጢአትን ሲያቀሏት. . .» ነውና ነገሩ፤ መውደቅና መጥፋት ያለበትን ነገር ከሕይወታችን በመጣል ለእግዚአብሔር ስንኖር፤ ርኩሱን ከተቀደለው ጋር ደባል ባናደርገው ይበጃል። ኢየሱስ እንዳለ፤

«አሁንም እግዚአብሔርን ፍሩ፤ በፍጹምም በእውነተኛም ልብ አምልኩት፤ አባቶቻችሁም በወንዝ ማዶ በግብፅም ውስጥ ያመለኩአቸውን አማልክት ከእናንተ አርቁ፤ እግዚአብሔርንም አምልኩ። እግዚአብሔርንም ማምለክ ከፋ መስሎ ቢታያችሁ፤ አባቶቻችሁ በወንዝ ማዶ ሳሉ ያመለኩአቸውን አማልክት ወይም በምድራቸው ያላችሁባቸውን የአሞራውያንን አማልክት ታመልኩ እንደሆነ፤ የምታመልኩትን ዛሬ ምረጡ። እኔና ቤቴ ግን እግዚአብሔርን እናመልካለን።» (ኢ.ያ. 24:14-15)።

ወድጄ ፈቅጄ

ሥጋ በጣም ይወዳሉ። ከትንሽ እስከ ትልቅ ድረስ «ምን ትፈልጋለህ?» ተብለው ቢጠየቁ የሚሰጡት መልስ በአብዛኛው የሥጋ ወጥ፣ ጥብስ፣ ቅቅል፣ ብርንዶ (ጥሬ ሥጋ) . . . ነው። ታዲያ በዚህ መሃል አባ ሰንጋ የሚባል የከብቶች በሽታ ገብቶ ብዙ በሬዎችን ገደለ። የሞቱት በሙሉ እንዲቀበሩ እንጂ ለምግብነት እንዳይውሉ የወረዳው መስተዳድር ትእዛዝ አስተላለፈ።

በሬያቸውን ከአጡት መሃል አንዱም ቀብሮ እንደተመለሰ ሌሎች ሰዎች አውጥተው ሊመገቡ ሲል ስለደረሰባቸው በቁጣ «እኔ የመንግሥት ትእዛዝ ሆኖብኝ እንጂ ሥጋ ጠልፎ ነው በሬዬን የቀበርኩት?» አላቸው።

ይህ ሰው የበሽተኛ በሬን ሥጋ መመገብ ለጤና መጥፎ መሆኑን ተረድቶ ሳይሆን በሬውን የቀበረው ሳያምንበት ተገድዶ ነው። የዚህ ዓይነት አጋጣሚ በክርስቲያኖች ሕይወት ውስጥ ይታያል። እግዚአብሔር የአንድን ነገር መጥፎነትና ሕይወታችንን የሚጎዳ፣ ለላማችንን የሚያደፈርስ፣ ርካታን የሚያጨፈግግ ከሆነ ቀድመን በማወቅ እንድንርቅ ሲል በቃሉ የሚነግረንን ምክር የምንፈጽመው አምነንበትና ወድደን ሳይሆን፣ ሰው ምን ይለኛል? ሰባኪስ ምን ይለኛል? በሚል ፍራቻ ይመስላል። ለዚህም ነው አንዳንዶች ከክርስቶስ ጋር ሥጋዬን ከነ ክፉ መሻቱ ለቅየዋለሁ እያልን እንደገና ከተሰቀለበት መልስን አውርደን ልንኖረው የምንተጋው። ቃሉ የተጻፈው ሰምተን እንድንፈራ ወይም የምንወደውን ነገር ሁሉ እንድንጠላ ሳይሆን፣ የተበላሸና የምድር ላይም ሆነ ዘላቂውና ዘላለማዊው ሕይወታችን እንዳይናጋ ነው። የእግዚአብሔርን ምክር በፍራቻ ሳይሆን በመረዳት፣ በእውቀት ላይ በተመሠረተ መታዘዝ ልናምነውና ልንኖረው ይገባል። ጥቅሙ ለራሳችን ነው።

በሉቃስ 19 ላይ የተጠቀሰው የዘኬዎስ ታሪክ የእውነተኛ ለውጥን ምሳሌ ይዟል። «ጌታ ሆይ፣ ካለኝ ሁሉ እኩሌታውን ለድሆች እሰጣለሁ፤ ማንንም በሐሰት ከስሼ እንደሆንሁ አራት እጥፍ እመልሳለሁ አለው» (ሉቃስ 19:1-10ን አንብቡ)።

«ስሟ ስንቅ ነው የእመቤቱ»

የገናን በዓል በላሊበላ ለማሳለፍ ያለቡ የሰንበት ተማሪዎች መኪና ተኮናትረው ጉዞ ጀመሩ። ደሴን አለፍ ብላ ከምትገኘው የሐይቅ ከተማ ከጧቱ አንድ ሰዓት ተነሡ። እኔም አብሬያቸው ጭነት መኪናው ጀርባ ላይ ወጣሁ። ጃሪን አልፈን ጢስ አባለማ የተባለች ትንሽ መንደር ስንቀርብ <መዝሙር እንዘምር> የሚል አስተያየት ቀረበ። ለነገሩ ጢስ አባሊማ ብዙ አማኞች የሚገኙበት ሞቃታማ መንደር ነች። ምናልባትም በዚያ ከተማ ለነበሩት አማኞች «መልእክት ለማስተላለፍ ታስቦ» ይመስላል። ወዲያው አንዱ ሲጀምር ሌሎቹም ተቀበሉት።

«ስሟ ስንቅ ነው የእመቤቱ

ስሟ ስንቅ ነው የእመቤቱ

እፍኝ ጥሬ አልያዝኩም... እህ

ስወጣ ከቤቴ።»

ጭብጨባው ቢግልም የመዝሙሩ ስንኝ አስገረመኝ። ምክንያቱም የጭነቱ መኪና ላይ ብዙ በሶ ተጭኗል። ዳቦ ቆሎ፣ ዳቦ፣ አገልግልና የመሳሰሉት ደግሞ በእያንዳንዱ ተሳፋሪ ሻንጣ ውስጥ ሞልተዋል። ከዚያም አልፎ በየኪሱ ገንዘብ ያልያዘ ሰው አይገኝም። ግን የሚዘመረው መዝሙር- «ስሟ ስንቅ ነው»። እዚያ ከደረስንም በኋላ ሁሉም መኝታ ከፍል ተከራይቶ በኪሱ የያዘውን ገንዘብ እየመነዘረ ራሱን መገባ እንጂ የማርያምን ስም ጠርቶ በነፃ የተመገበም ሆነ መኝታ ያገኘ አላየሁም። የዚህ ዓይነቱ አጋጣሚ በእውነተኛ አማኞች ሕይወት ሲንጸባረቅ ይታያል። «እግዚአብሔር እረኛዬ ነው» እንላለን፣ ግን የሚመራን ስሜታችን ነው። «እግዚአብሔር የሚያስፈልገንን ያዘጋጃል። ያሕዌህ ይርኤ» እንላለን፣ ግን ገበታን ለራሳችን እናዘጋጃለን። አፋችንና ልባችን፣ እምነታችንና ድርጊታችን ተራርቀዋል። ዘማሪው እንዳለው ጌታ ሆይ፣ «የአፌ ቃልና የልቤ አሳብ በፊትህ ያማረ ይሁን» ብንልና በተግባር ብናውለው ይሻላል። ጳውሎስ ከመዝሙር እንደጠቀሰው «አመንሁ ስለዚህም ተናገርሁ ተብሎ እንደ ተጻፈ ያው አንዱ የእምነት መንፈስ ስላለን፣ እኛ ደግሞ እናምናለን» (2ኛ ቆሮ. 4:13)። ስለዚህ እንደ ጳውሎስ ከሞት ለመዳንም ሆነ ለኑሮአችን ስለሚያስፈልገን ሁሉ... በእግዚአብሔር እንታመን። ጌታ ያደርጋል ብለን እያወራን፣ እየጮኸን በድብቅ በራሳችን የምንመካ ከሆነና በውሸት ኑሯችንን ከመራን፣ ጥቅስ ከሚጠቅሱት ፈሪሳውያን በምን እንለያለን?

መዝሙር፡- ጌታ ሆይ ትረዳናለህ ወይ? (2X)

አዎ ካልከን ከረዳኸን እውነተኞች አ'ርገን፤

አዎ ካልከን ከረዳኸን ትሑታን አድርገን።

እማማ አኮ

ሁሉ ከቤት ሰወጣ በር ላይ አገኛቸዋለሁ። ሰማያዊ ጆግ በእጃቸው ይዘው ከበራቸው ፊት ለፊት ያለውን መተላለፊያ ይረጫሉ። ወይ ደግሞ በራቸው ጥግ ቁጭ ብለው ዕቃ ያጥባሉ። ከሁሉም በላይ የሚደነቁበት ነገር ቢኖር የዕድር ገንዘብ በጊዜ መክፈላቸው ነው። ከምንም በላይ ለዕድር ቅድሚያ ይሰጣሉ። እንዲያውም ሁለት ዕድር ነው ያላቸው። አንዱ ባይደርስ ብለው ሰግተው ይሆን? ማን ያውቃል። ታዲያ አይቀሬ ነውና እማማ አኮ በጠና ታመመ። ከዛሬ ነገ ይሻላቸዋል የሚል ተስፋ ቢኖርም፤ እርሳቸው ግን አልጋቸው ላይ ብዙ ከረሙ። አልተረፉም በዚያው ሞቱ። የዕድር ዳኛው ለቀብር ለሬሣ ሣጥን የሚውል ገንዘብ እንዲሰጥ ሲጠየቅ ለመስጠት ፈቃደኛ አልነበረም። ዘመናቸውን በሙሉ የለፉበት ዕድር በሞታቸው ሸሻቸው። በድናቸው የሚያርፍበትን ሳጥን ለመግዛት ተግደረደረ። ሌላኛው ዕድር በሰጠው ገንዘብ ንፍሮ ቢጤ፤ ተቀቅሎ ድንኳንና ሳጥን ተገዝቶ ተቀበሩ።

ብዙ ጊዜ ሰዎች ጌታን ለመከተል ቢወስኑ ከዕድር ስለሚቀነሱ አልያም መቀበሪያ ስለሚያጡ ይህን ምክንያት አድርገው በቆራጥነት ልባቸውን ለእግዚአብሔር እንዳይሰጡ ሰይጣን ሰዎችን ከሚያሰናክልባቸው መንገዶች አንዱ ነው። ውለታ የማይረላና በመከራ የማይከዳ ቢኖር አንድ እግዚአብሔር ብቻ ነው። ባንክም፤ ኢንሹራንስም አደጋ ሲደርስ ካሣ ለማግኘት ጣጣቸው ብዙ ነው። ይህ ምስጢር የገባው ጳውሎስ ግን እንዲህ አለ፡-

«ጌታም ከክፉ ነገር ሁሉ ያድነኛል ለሰማያዊውም መንግሥት ይጠብቀኛል፤ ለእርሱ ከዘላለም እስከ ዘላለም ክብር ይሁን፤ አሜን።» (2ኛ ጢሞ. 4:18)።

መዝሙር፡- አምላክ እረኛዬ ነው
አምላኬ እረኛዬ ነው። } (2X)

ብቆም ብቀመጥ ብሄድ ብተኛ

አምላኬ አንተ ነህ የ'ኔ ጓደኛ፤ ሃሌሉያ።

ጽልመት ሲመጣ የመከራ ጉም

አንተን ጠርቼ እኔ አላፈርኩም፤ ሃሌሉያ።

የምግብ በሽታ

ዓሣዎች ደም እንደሚመገቡ ስለማ በጣም ተገረምኩ። ደሙ ከደረቀ በኋላ ይፈጭና የሚርመስመሱበት ውኃ ውስጥ ይበተንላቸዋል። ባለሙያው ቁንጥር የደም ዱቄት ሲበትን አይቼ «ለምን በዛ አድርገህ አትሰጣቸውም» ብዬ ስጠይቀው፤ እንዲህ ብሎ መለሰልኝ፤ ብዙ ስለማይመገቡ ምግቡ ውኃ ውስጥ ብዙ ሲቆይ ከምግብነት አልፎ በሽታን እንዴት እንደሚያመጣ አብራራልኝ። ከመጠን በላይ የሆነ ምግብ በገንዳ ውስጥ መቀመጥ ዓሣዎችን ለበሽታና ለሞት ይዳርጋቸዋል።

ይህ እውነት ከዓሣዎች አልፎ በመንፈሳዊ ሰዎች ሕይወት ይገኛል። እያንዳንዱን መንፈሳዊ እውነት ሳንጠቀምበት ሌላ ብዙ የጠለቁ አሳቦችን እንደ ሰባኪውና አስተማሪው መረዳት ስንሰማ፤ ሌላ ሽክም ሆኖብን ማውራትን እንጂ መኖርን አክብዶብን፤ ለሕይወት ሳይሆን ውጥንቅጡ ለጠፋ ኑሮ እንዳይዳርገን በልክ ብንመገብ፤ ከምንኖረው በላይ ባንንጠራራ፤ ያወቅነውን ብናምነው -ያመንነውን ብንኖረው- ባለን ብንጠቀምና በተግባር ብናውለው ለፍርድ ሳይሆን ለበረከት፤ ለሞት ሳይሆን ለሕይወት ይሆንልናል።

ቃሉ ሕያው ቢሆንም አለመጠቀማችን በሕይወታችን ኃይል ያሳጣዋል። እስኪ ዛሬ ይህንን ቃል በሕይወትህ ተለማምደህ ዋል. . .

«ቃሉን የምታደርጉ ሁኑ እንጂ ራሳችሁን እያሳታችሁ የምትሰሙ ብቻ አትሁኑ» (ያዕ. 1፡22)።

ጌታ ሆይ፤ ከማምነው በላይ የምጮኽ፤ ከምኖረው በላይ የምናገር ነኝና ራሴ ኖሬ ምሳሌ የምሆን ሰው መሆንን ዛሬ እንድጀምር እርዳኝ።

መዝሙር - ጌታ ሆይ፤ እለምንሃለሁ አንድ ነገር
የኖርኩትን ኑሮ እንድናገር፤
የተናገርኩትን እንድኖር
እርዳኝ በዚህ ምድር።

የለውጥ ሽፍታ

ሁልጊዜ ወደፊት ነው የሚያበጥረው። ግን ብዙ አያምርበትም። ብዙ ጊዜ ተነግሮታል፤ ግን የአበጣጠሩን አቅጣጫ ለመቀየር ተቸገረ። አንድ ቀን ማንም ሳያየው ትንሿ መኝታ ክፍሉ ውስጥ ወደ ኋላ አበጥሮ በመስተዋት ሲመለከተው እውነትም ያምርበታል። ግን <ሰው ምን ይለኛል?> ብሎ ፈራ። እንዲህ እንዲያ እያለ ቀናት፤ ሳምንታትና ወራት ቢያልፉም አንድ ቀን ግን የምር ጨካኝ። ወደ ኋላ አበጥሮ ወጣ። አንዳንዶች አስተያየት ሰጡት፤ ግን በዚያው ገፋበት። ሰውም አንድ ሰዋን ተደናግሮ ከዚያ ለመደው።

ልክ እንደዚህ ሰው ክርስቶስን ለመከተል እየፈለጉ በየቤታቸው ተደብቀው የሚያመልኩ ግን በአደባባይ ለመታወቅ የማይፈልጉ ብዙ ናቸው። <ሰው ምን ይለኛል?> በሚል ይሉኝታ በጌታ የሚገኘውን ውበት ሳይጠቀሙበት ዘመን ያልፋል። እርግጥ ነው ጌታን መከተል ሃይማኖት እንደ መለወጥ እንጂ ልብ እንደ መለወጥ በማይታመንበት በኢትዮጵያ ይህን መወሰን ቀላል አይደለም። የጨካኝ ሕይወትንና ሰላምን በጊዜ ይጎነጫል፤ ይሉኝታ ይዘት የፈራ ደግሞ ቀናትን እየቆጠረ ያዘግማል።

በሌላ ጎኑ ስንመለከተው ደግሞ ለውጥ ሁሉ በአንድ ጊዜ የሚመጣ ሳይሆን፤ ቀስ በቀስ የሚከናወን ሒደት መሆኑን መገንዘብ ይኖርብናል። ብቅ ጥልቅ በሚሉ ጀማሪ አማኞች ላይ ለፍርድ ባንቸኩል መልካም ነው። ትልቁ ነገር ሰው ዓለሙን ቢያተርፍ ነፍሱን ቢያጎድል ምንም እንደማይጠቀም እንዲረዱ ማድረግ ነው።

መዝሙር - ሰው ዓለምን ቢያተርፍ ነፍሱን ግን ቢያጎድል
ምን ይጠቅመዋል
ጌታ ይሻለዋል ኢየሱስ ይሻለዋል።

ቡናና አዲስ ቢራ

አዲስ ቢራና ቡና ተጋጥመው ቢራ 3-1 በሆነ ውጤት ቡናን አሸነፈ። የቢራ ደጋፊዎች ጎዳናውን ሞልተው መኪና ማለፍ እስከማይችሉበት ድረስ አስፋልቱን ዘግተው አደባባዩን በጭፈራ አጨናነቁት። በየአቅጣጫው በደስታ እየዘለሉ ሲሠራጩም ከስታዲየም እስከ ሜክሲኮ የነበረው ደጋፊ ለየት ያለ ነበር። ደረታቸውን ነፋ አድርገው በቢጫ ቲ-ሸርት ላይ ያለውን ቪ የሚለውን የድል አርማ በኩራት እያሳዩ ይሄዱ ነበር። ስክርብ፣ ካባ፣ ኮፊያ፣ በአጠቃላይ የቡድኑን አርማ እያሳዩ የዚህ ቡድን ደጋፊ በመሆናቸው ኩራት እንደተሰማቸው ያስታውቃል። በሌላ አጋጣሚ ደግሞ ቢራ ሲሸነፍ የኮራቦትንና ያውለበለቡትን ቪ በጉያቸው ደብቀው ሲሄዱ ማየቱም የተለመደ ነው።

እኛ ግን ምንጊዜም የማይሸነፍ፣ ተፎካካሪና ተወዳዳሪ የማይገኝለትን እግዚአብሔርን እያመለከን ስለ እርሱ ለመመስከር ፈራ ተባ ስንል እንገኛለን። ከቤተ ክርስቲያን መልስ እንኳ መጽሐፍ ቅዱሳችንን በቦርሳና በምናምን ሸፋፍነን ነው የምንጓዘው። የሚያኮራ እንጂ የሚያሳፍር ጌታ አይደለም ያለን። የቢራ ደጋፊ በሰፈሩ ሁሉ ይታወቃል። በቢሮም የተገለጠ ነው። እኛ ግን ክርስቲያንነታችን እንኳን ለሩቆቹ አንዳንዴ ለቤተሰባችንም አይታወቅም። ምናልባት ክርስቲያን ሊኖረው የሚገባውን ባሕርይ ስላልተላበሰን ፈርተን ይሆን?

ጌታ ሆይ፣ አንተ ስለ እኔ ስትሞት አላፈርክም። በጠራራ ፀሐይ በመስቀል ላይ ስትውል እኔ ግን የአንተን ስም ተሸክሜ እንደሚገባኝ አምላክነትህንና አዳኝነትህን አላወጀሁም። በቃል ብቻ ሳይሆን በድርጊት የሚገለጽ ውሳኔ አደርጋለሁ። ከዚህ ቅጽበት ጀምሮ በአንተ ላላፍር በድፍረት ስምህን፣ አዳኝነትህንና ጌትነትህን እመሰክራለሁ።

«በወንጌል አላፍርምና አስቀድሞ ለአይሁዳዊ ደግሞም ለግሪክ ሰው፣ ለሚያምኑ ሁሉ የእግዚአብሔር ኃይል ለማዳን ነውና።»
(ሮሜ 1:16)።

መዝሙር፦ አመልካለሁ ይህንን ታላቅ ጌታ
አመልካለሁ ለማንም የማይረታ።
አመልካለሁ ግንበኞች የናቁትን
አመልካለሁ የማዕዘን እራስን።

ዕውቀት = ታማኝነት?

የሰሞኑ የቴሌቪዥን ማስታወቂያ የሚገርም ነው። አንድን ዕቃ ለማስታወቅ ሲባል ሌሎች መሰል ምርቶችን ያጣጥላሉ። ክርስቲያኖችም ከዚህ ወጀብ ያመለጥን አይመስልም። የምናስተምረውን ለማዋደድ፣ የሌላውን ስብከት እናጣጥላለን። «አንዳንዶች እንዲህ ይላሉ። እኔ ግን የማምነው...» እንላለን። «ፓስተሮች፣ ሽማግሌዎች ስሙ ግድ የለኝም። እናገራለሁ» እንዲህ ዓይነት ንግግሮችን ይመርጣሉ። እኛ እኮ አብረን የምንሠራ ወንድማማቾች ነን እንጂ ባለጋራዎች አይደለንም። አንዳንዶቻችን ብዙ አውቀን ይሆናል። ነገር ግን የገባንን እውነት በቅንነት ብንናገርስ? ጌታ የሚያየው ታማኝነታችንንም ጭምር ነው። ለፍርድና ለነቀፌታ ባንቸኩልና የሳተውን ወንድም ብናቀናው አይሻልምን? ጳውሎስ በመንፈስ ቅዱስ ተመርቶ እንዲህ ሲል ጻፈ፡-

«ወንድሞች ሆይ፥ ሰው በማናቸውም በደል ስንኳ ቢገኝ፥ መንፈሳውያን የሆናችሁ እናንተ እንደዚህ ያለውን ሰው በየውሃት መንፈስ አቅኑት... ከእናንተ እያንዳንዱ የአንዱን ሸክም ይሸክም። (ገላ. 6:1-2)።

«...በጨለማ የተሰወረውን ደግሞ ወደ ብርሃን የሚያወጣ የልብንም ምክር የሚገልጥ ጌታ እስኪመጣ ድረስ ጊዜው ሳይደርስ አንዳች አትፍረዱ፤ በዚያን ጊዜም ለእያንዳንዱ ምስጋናው ከእግዚአብሔር ዘንድ ይሆናል።» (1ኛ ቆሮ. 4:5)።

እስኪ ዛሬ የወደቀና የደከመ ወገኖችንን ልቡን በጸሎትና በቃል እንደግፈው።

መዝሙር፡- እንደተቀበልኩት ምሕረት
 እንደ ቸርነትህ ብዛት
 እንዳገለግልህ እርዳኝ
 ጌታ ሆይ፥ ስጠኝ
 የመንፈስህን እሳት።

መቼ ነው አለቃ የምሆነው?

ከአንደኛ እስከ አሥራ ሁለተኛ ክፍል ድረስ ስማር አንድ ቀንም ሂሳ ወንበር ተቀምጦ አላውቅም። አጭር ስለነበርኩ ሁሌም ፊት ወንበር ነበር የምቀመጠው። ታዲያ አንዳንዴ አለቃ ሊመረጥ ሲል «መቼ ይሆን እኔም አለቃ የምሆነው?» እላለሁ። ምክንያቱም የሚመረጡት ገርጀፍ ያሉት ነበሩ።

ደፊት ግን ሁላችንም በእግዚአብሔር ፊት ተከማችተን የዘላለም ሕይወትን ስንጎነጭ ወደ ጌታ የከበረ ዙፋን የምንቀርበው በቁመትና በመልክ፤ ወይም ደግሞ በሌሎች መመዘኛዎች ሳይሆን ምድር ላይ ስለ ጌታ በከፈልነው ዋጋ መጠን ነው። ሰማይ ቤት የሚቆጠረው ዲግሪና ብር ሳይሆን ጠባሳ ነው። ለነፍሳቸው ሳይሳሉ በቆራጥነት ተጋድለው ያለፉት ወደ ጌታ ዙፋን ፊት የቀረቡ ሊሆኑ፤ ሌሎቻችን ግን ምናልባት ወደ ሂሳ አካባቢ እንሆናለን፤ በክብር እንለያያለንና። ስለዚህ «ጌታን ካገኘሁ በቃ ምን ያስፈልገኛል፤ መሥራት፤ መኖር፤ እሑድ እሑድ ቤተ ክርስቲያን ከሄድኩ መዝሙር መስማት- መንፈሳዊነት ማለት ፍጻሜው ይሄ ነው።» ብለን የደመደምን ብንኖር ልንነቃ ያስፈልገናል። ዋጋን የሚተምን ጌታ ከላይ ያየናልና ለጌታ እንሩጥ። እንትጋ። ለነገሩማ እራስንም ጠብቆ እላይ መገኘቱ ትልቅ ክብር ነው። ጳውሎስ እንዲህ ብሏል፡-

መልካሙን ገድል ተጋድዶአለሁ፤ ሩጫውን ጨርሼአለሁ፤ ሃይማኖትን ጠብቄአለሁ፤ ወደፊት የጽድቅ አክሊል ተዘጋጅቶልኛል፤ ይህንም ጻድቅ ፈራጅ የሆነው ጌታ ያን ቀን ለእኔ ያስረከባል፤ ደግሞም መገለጡን ለሚወዱት ሁሉ እንጂ ለእኔ ብቻ አይደለም።» (2ኛ ጢሞ. 4፡7-8)።

የአገኘሁን መዝሙር በመዘመር ቃሉን እናስላስል፡-

መልካሙን የእምነት ገድል ተጋድዶ
እንዳልፍ ርዳኝ ኢየሱስ ጌታዬ።
አገለግልህ ዘንድ ነፃ አውጥተኸኛል
መልካሙን ሥራ በእኔ ጀምረሃል።
መከሊቴን እንዳልቀብር ጠብቀኝ
እኔ ብላቴና ነኝ።

የቸኮለች...

አዳራሹ ከሞላ ጎደል ሞልቷል። የሰንበት ትምህርት አልቆ የአምልኮ ፕሮግራም እስኪጀመር ድረስ ተቀመጠ። ወዲያውም ዓይኖቹን ጨፍኖ ቶሎ ቶሎ መጸለይ ጀመረ፤ «ጌታ አምላኬ፤ አመሰግንሃለሁ. . . » እና ሌሎች ብዙ ቃላትን ደረደረ። ደንገጥኩ። እያሰበ የሚናገር አይመስልም። አፋ ላይ የመጣለትን ሁሉ የሚናገር ይመስላል።

የዚህ ዓይነት ጸሎት እኔም ጸልዬ አውቃለሁ። ጸሎት እኮ ትርጉም የለሽ ቃላትን ማክታተል ሳይሆን፤ በአስተውሎት ከእግዚአብሔር ጋር የምናደርገው ንግግር ነው። እስኪ አንድ ሚኒስቴር ፊት ብትቀርብ ወይም ደግሞ አንድ የወረዳ ዳኛ ፊት ስትቀርብ እንዴት ነው የምትናገረው? ደረትህን ገልብጠህ፤ ማስቲካ እያንጧጧህ ትናገራለህን? እግዚአብሔር እኮ የሰማይና የምድር ፈጣሪ ነው። ያወቅናቸውንና ገና ያላወቅናቸውን ዓለማት ፈጥሮ በሥርዓት የሚያስተዳድር አምላክ ነው። ታዲያ እርሱ ፊት ስንቀርብ ሥርዓት ሊኖረን አይገባንምን? የምንናገረውንስ መመዘን አይኖርብንምን? ምግብ ላይ እንኳ ስንጸልይ አጉተምትመን እንመገባለን እንጂ የምንለውን አናስተውለውም። እያዛጋንም እንጸልያለን። ዳዊት ግን፡-

«ጌታ ሆይ፤ የአፌ ቃልና የልቤ አሳብ በፊትህ ያማረ ይሁን» አለ።

እስኪ ከዛሬ ጀምሮ ስንጸልይ በማስተዋል እንፈጽመው።

«ለማጅ»

ለለማጅ ሹፌሮች መኪና መንዳት ከባድ ነው። ማርሽ ሲያገቡ ፍሪሲዮን መርገጥ ይረሳሉ፤ ወይ ደግሞ መሪውን ይረሱታል። ሦስቱንም አንድ ላይ ለማከናወን ይቸገራሉ። ለዚህም ነው በጣም በዝግታ የሚነዱት። አካላቸው የአእምሮአቸውን ትእዛዝ አቀናጅቶ ለማከናወን አይፈጥንም። እየቆዩ ሲሄዱ ግን ልምድ ያዳብራሉ። እንደ ድሮው ወለሉን እያዩ ማርሽ አያስገቡም። ዕይታቸውን መስተዋቱ ላይ ተክለው ሌላውን ሳያስቡም ሊፈጽሙት ይችላሉ።

በክርስትና ሕይወት ጅማሪ አካባቢ ጸሎትንና ቃል ማንበብን ከዕለት ኑሮ ጋር ማዛመድ ከባድ ነው። አንዱ ይበዛና ሌላው ያጥራል ወይ ደግሞ ዝብርቅርቁ ይወጣብናል። በቆየንና በጌታ ቤት ባደግን ቁጥር ሦስቱንም አስማምተን የመጓዝ ብቃታችን ይጨምራል። ሹፌሮች በዘመን ርዝመት (እስከነዱ ድረስ) ችሎታቸው እንደሚጨምር እኛስ ጌታን ካወቅንበት ጊዜ ጀምሮ የቃል ጥናታችን፣ የጸሎት ሕይወታችንና ከዕለት ኑሮ ጋር ማዛመዳችን ምን ያህል ደረጃ ላይ ደርሷል? እስኪ ዛሬ ይህን አስብና ማስተካከል ያለብህ ነገር ካለ ዛሬውኑ ለማድረግ ወስን። ብዙዎች ዛሬ ላይ ቆመው፣ ባለፈው እየተቆጩ፣ ነገን እየተመኙ፣ ዛሬን ያባክኑታል። እስኪ ብልህ ሁንና ዛሬን ሀ ብልህ ጀምር።

«እነዚህም በተሰሎንቄ ከሚኖሩት ይልቅ ልብ ሰፊዎች ነበሩና፡- ነገሩ እንደዚሁ ይሆንን? ብለው ዕለት ዕለት መጻሕፍትን እየመረመሩ ቃሉን በሙሉ ፈቃድ ተቀበሉ» (የሐዋ. 17:11)።

መዝሙር፡- እኔስ በሕይወቴ ልበረታ
ምኞቴ ነው ጠዋት ማታ።
ለጥሞና ጊዜ አጣሁኝ
ዘወትር በውጊያ ላይ እያለሁኝ።

የልብ ቋንቋ

ይወዳታል ያውም ረንፍሱ እስኪወጣ። ፊት ለፊቷ ተቀምጦ ዓይን ዓይኗን እየተመለከተ ያወራታል። በፍቅር ቃል ያጫውታታል። አንዳንዴ ግን ዝም ይላል፤ አያወራትም። እርሷም እንዲሁ። በዚህ ሁኔታ አንድና ሁለት ሰዓት ያሳልፋሉ። ምሥጢሩ እንዲህ ነው። ባያወሩም አንዳቸው ስለ አንዳቸው ያስባሉ. . . ልብ ለልብ ይነጋገራሉ፤ ቃላት በማይገልጠው ድምፅ አልባ ንግግር ልብ ከልብ ጋር ታወራለች።

በጸሎትም እንዲህ ዓይነት ምሥጢር አለ። በእግዚአብሔር ፊት በዝምታ ተቀምጦን ልባችንን እንዲያነብ እንፍቀድለት። በቃ ጭጭ ብለን መስማት፣ የእርሱን የልብ ትርታ ማድመጥ፣ የእኛንም ለእርሱ መግለጥ። እንዴት ዓይነት ሰላም ነው! እንዴት ያለ ፍቅር ነው! እንዴትስ ያለ ዕረፍት ነው! ጥያቄ እንኳን ቢኖረን በዕርጋታ ለእርሱ መንገር። ጌታም በድል ያሸበረቀን መልስና ልብን ዘልቆ ገብቶ ቁስልን የሚያሸር መጽናናትን ይቸረናል። ውጊያ ውስጥ እንኳ ብትሆን አሳብህን ሰብስበህ በእግዚአብሔር እግር ሥር ውደቅ።

«ከጸለዩም በኋላ ተሰብስበው የነበሩበት፣ ስፍራ ተናወጠ፣ በሁሉም መንፈስ ቅዱስ ሞላባቸው፣ የእግዚአብሔርንም ቃል በግልጥ ተናገሩ።» (ዮሐዋ. 4፡31)።

መዝሙር፡- በትዕግሥት ጸጥታ

በጸሎት ቆይታ

ድል ይገኛል ከጌታ።

የበረታ ሰልፍ ሲገጥመኝ ከኋላ ከፊት

ቆይቼ እግዚአብሔርን ደጅ ጠናሁት

እርሱም ዘምበል አለልኝ ሊያሳርፈኝ

እንባዩን በእጁ ጠርጎ ቃሉን ሰጥቶ አጽናናኝ።